

Lovforslaget gaar i Korthed ud paa at forlænge den nugældende Dyrtidslov i 3 Maaneder med de praktiske Tilføjelser, som den mellemliggende Udvikling har gjort ønskelige, og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsiige vor Støtte til Lovforslagets hurtige Fremme og uforandrede Vedtagelse. Med Hensyn til de enkelte nye Bestemmelser, som er kommet til, vil jeg kun siige, at det for adskillige Kommuner vil være en overordentlig kærkommen Bestemmelse, at de kan modtage Forskud paa det Statsforskud, der tilkommer dem til Dyrtidsforanstaltninger. Det har været til stor Ulempe for adskillige Kommuner, at de saa længe har maattet staa i Forskud med disse Penge. Det samme gælder Bestemmelsen i § 3, der gaar ud paa, at de Penge, som mistes ved den Eftergivelse af kommunale Skatter, som kan finde Sted, hvis det Lovforslag derom, som nu ligger i det andet høje Ting, bliver gennemført, kan dækkes af Kommunerne ved Tillægsskat, paalignet som Tillægsskat i Henhold til Dyrtidsloven. Ved Behandlingen af det nævnte Lovforslag her i Tinget blev der stillet i Udsigt, at man ved et Tillæggsforslag til Dyrtidslovene vilde gaa den Vej i Stedet for i selve det paagældende Lovforslag at indføre en Bestemmelse om Refusion af Statskassen, og det er det Løfte, der hermed bliver indfriet. Bestemmelsen om Refusionen til Administrationsudgifterne i Henhold til Dyrtidsloven og Refusionen af det Rentetab, som Kommunen lider enten ved Optagelse af Laan eller ved Brug af egne Midler til forskudsvis Udlæg til Indkøb af Levnedsmidler, vil ogsaa være en god Ting, der vil give Kommunerne Erstatning for deres Udgifter i saa Henseende. Ogsaa Bestemmelsen i § 5 om den halve Million til Anvendelse til særlig nødstedte Kommuner kan vi tiltræde.

I sin Forelæggelsestale rakte den højtærede Indenrigsminister en Haand ud til dem her i Tinget, som ved Behandlingen af tidligere Dyrtidslove saa afgjort har holdt paa, at der skulde være Forskel i Statens Tilskud til de kommunale Dyrtidsforanstaltninger, eftersom de kom enkelte af Befolkningen eller alle til gode. Efter de Udtalelser som det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) fremkom med, maa man vel gaa ud fra, at denne udstrakte Haand ikke fra den Side vil blive modtaget. Det har vist sig, at § 2 i Dyrtidsloven mere og mere er blevet anvendt, navnlig i de sidste Maaneder, efter den sidste Dyrtidslov af December 1917. Mange Steder er det sket efter stærkt Pres fra

Befolkningens Side. Men alligevel er der langt tilbage, hvilket vi ogsaa har hørt af de Oplysninger, den højtærede Indenrigsminister fremkom med i sin Forelæggelsestale.

Det gaar kun langsomt fremad paa dette Omraade, netop som Følge af den Forskel i Refusionen, som er fastsat i Dyrtidsloven. Det ærede Medlem fra Verninge, Venstres Ordfører, udtalte her for et Øjeblik siden, at det, det først og fremmest gjaldt om, var at opnaa virkelig at komme de vanskeligst stillede til Hjælp. Det er selvfølgelig et Princip, som i al Almindelighed er rigtigt. Men det er en Kendsgerning, at den Hjælp, der er stillet til Raadighed efter § 1, altsaa den, der kommer udelukkende de vanskeligst stillede til gode, og hvoraf Staten refunderer Kommunerne $\frac{2}{3}$, er kun blevet anvendt i et ringe Antal Kommuner. Man kan herom siige, at saa er det vel, fordi der ikke har været Trang til Stede til en større Anvendelse af Penge efter § 1. For enkelte Kommuner Vedkommende kan dette være muligt, men man kan dog sikkert ikke siige, at det er Tilfældet for samtlige de Kommuner Vedkommende, i hvilke man ikke i større Udstrækning har anvendt Pengene efter § 1. Derimod vil man ikke kunne benægte, at i mange Kommuner har adskillige af dem, hvis Forhold ligger lige over Grænsen for Modtagelse af Hjælp efter § 1, hvad enten der er Tale om direkte Pengehjælp eller om Hjælp i Form af prisregulerende Foranstaltninger, ikke faaet denne Hjælp, fordi man har undslaaet sig for at anvende Midler dertil efter § 2. Og naar man saa mange Steder undslaar sig ved at anvende § 2, ved ærede Medlemmer af dette Ting godt, at en væsentlig Grund hertil er, at man her maa nøjes med $\frac{1}{3}$ Refusion, medens man faar $\frac{2}{3}$ Refusion af Hjælp, der er ydet i Henhold til § 1.

Der foregaar i vor Befolkning som for øvrigt overalt i Verden en økonomisk Forskydning i Kraft af den Omstændighed, at Storproducenterne ved Hjælp af Krigssituationen er blevet i Stand til at stikke deres Hænder dybere og dybere ned i det forbrugende Folks Lommer og tage til sig stadig større og større Dele af Folks Fortjeneste. Den Forskydning, som saaledes foregaar, og som er saa grel, kan kun imødegaaes derved, at Staten tager større og større Midler hos Storproducenterne for ved Hjælp af disse Midler at regulere Priserne paa de almindelige Livsfornødenheder ned for det forbrugende Folk. Det